

ט ערה בינלאומית שטרם שככה עורר השנה אחד הרומנים המביכים של התקופה, שנכתב על ידי הסופר ממוצא רוסי הלאומי נבוקוב. הכל נאמר על הספר לוליסה. קוראים ומבקרים אמרו עליו שהוא מבדח וטראגי מועד ומבעית. יצירת אמנות שטנית ויצירה בעלת מטרה מוסרית ביותר. הספר זכה לפני זמןמה אף כתואר "אחד מספרי המסעות הטובים ביותר של ארצות-הברית", ספר המוקיע את צביעות החיים באמריקה.

גבור הרומן הוא אדם בן תרבות ומשכיל בגיל העמידה, הרודף למן שנות ילדותו אחרי הנמפיות. הנמפית היא לילית בגיל 9 עד 14, שאך לאנשים מעטים היכולת להבחין בקיומה בתוך יתר אחיותיה בנות גילה. גיבור סיפורו של נבוקוב לוליסה, אדם בשם המברט המברט, מגלה נמפית כזו בעירה בת 12 שנים. הוא מטורף במשיכתו אליה, וכדי להימצא בקירבתה נושא את אמה האלמנה לאשה. המברט ה"מסוגל לחלוטין לבוא במגע עם חחה" נרדף על ידי אותה לילית וכאשר מתה האם הוא נוטל את הבת, נודד עמה על פני אמריקה, כשחיהם מתנהלים למעשה בכלי הרכב בדרכים. אך לוליסה מתגלה לבסוף על ידי סוטה אחר המתאהב אף הוא בנימפית ולוקח אותה אליו. התקפות החוגים הטורטיניים על הספר וגזרות הצנזורה עורו במידה לא מעטה להגברת תפוצתו הסנסציונית.

החידוש עלה על דוכן העדים בבית המשפט המחוזי בירושלים המברט המברט הישראלי, לימד על עצמו בקול רועד סניגוריה. היה זה צעיר נוצרי פולני בן 18 שעלה ארצה לפני שנתיים עם אמו הנוצרית ואביו היהודי, הופרד בכוח החוק מהנמפית שלו, הועמד תחת פיקוח קצין המבחן למשך שלוש השנים הבאות.

★ ★ ★

ק הז' הסקרנים שמילא את האולם עצר את נשימתו, אולם אחרי שהשמיע הצעיר החסון והבלונדי את המשפטים הראשונים, נסתמנה אכזבה בולטת על פני הקהל.

וויניאק (45), הזניחו אותו משך שנים. תעסוקתם של הוריו היא קיבוץ נדבות ברחובות באר-שבע, וביזבוז הכנסותיהם על שתיה לשכרה. בנם נאלץ להתגורר אצל שכנים.

ההורים וולדיסלב (46), אמו הנוצרית של המ' ברט המברט הישראלי, מגלה לפתע זאנה מרובה לגורל בנה הבכור, לאחר שהיא ואביו היהודי, יצחק

לוליסה מבאר-שבע

סיפור של הנימפית הישראלית בת ה-12 שילדה בת לאחיה המאומץ בן ה-17

אותו כבנה המאומץ לכל דבר, תעניק לו אוירה משפחתית נאותה.

למשפחה זו, שהינה משפחה כפרית מוגבלת-אופקים, היתה גם בת בגיל 12 שלפי מראה החיצוני נראתה כבת 15-16 לפחות. הילדה, שהוכנסה לבית הספר במקום, לא הצליחה להיקלט ולא התחברה עם ילדי השכונה. נמשכה אל סביבת מבוגרים. הורי הילדה, שידעו כי בתם מפותחת מאוד מבחינה מינית, לא חששו מלהכניס לדירתם הצרה גם את אדוארד בן ה-17, בחור נאה ומושך.

מן הרגע הראשון שבא לגור בבית אותה משפחה היתה לוליסה הישראלית כרוכה אחרי אדוארד. אדוארד היה ישן במטבח וכאשר היה מתפשט לפני ששכב לישון, היתה הילדה נכנסת למטבח ולא היתה מסכימה לצאת משם עד ששכב לישון.

לפני כשנה, נסעו הוריו של אדוארד לצירות הפולנית, כדי לנסות להשיג תמיכה בדרך זו. הם לא הצליחו להגיע לאוטובוס האחרון לבאר-שבע, נאלצו ללון במשך הלילה בתחנת האוטובוסים המרכזית בתל-אביב על גבי ספסל. לפני שנסעו בקשו מאדוארד להישאר בבית, להשגיח על ילדיהם הקטנים. אדוארד נשאר ומיד כאשר נסעו הוריו באה אליו לוליסה שיפרה לאמה כי החזיניאקים נסעו, ביקשו ממנה להישאר ולהשגיח על הילדים.

★ ★ ★

"זה לא אדוארד, זה אבא."

ב שעה מאוחרת יותר באותו לילה ערכו הורי לוליסה ביקור פתע אצל בתם. כאשר שמעה אותם מתקרבים, התביאה לוליסה את אדוארד מתחת למיטה, אמרה להוריה שהוא נסע לתל-אביב יחד עם הוריו. אותו לילה בילו השניים יחד על מיטת אמו של אדוארד. זו היתה ההתחלה. לוליסה מבאר-שבע היתה נכנסת בלי כל בושא למיטתו של אדוארד. הוריה לא אמרו מילה.

פעם נכנסה לוליסה בלילה לביתה וראתה מישהו שוכב על המיטה בחדר. היא לא בדקה הרבה, מאחר שהיתה בטוחה כי אדוארד הוא זה. מיתרה להודחל אל תוך מיטתו. אמה, שראתה אותה לפתע נכנסת לתוך מיטתו של אביה, החלה לצעוק: "השתגעתי, זה לא אדוארד, זה האבא שלך." והאב הוסיף משלו: "שתשרפי, מנחלת, זה אני אביך ולא אדוארד."

אדוארד, שעבד באותו זמן בתל-אביב, לא יכול היה להתמיד בעבודת הבנין ובנסיעות הארוכות, הפסיק לעבוד בכלל. מאחר ולא היה לו כסף לשלם בעד הדירה, נאלץ אדוארד לעבור לגור אצל חברו שהיה מייצר בובות מגבס. גם לשם היתה לוליסה באה בכל הזדמנות. בלילה, כשהיה האב בא לחפש אותה, היה אדוארד משלח אותה דרך הדלת האחורית. במשך כשנה חי הזוג בלי דאגות, עד אשר לפני כחצי שנה חזרה יום אחד הילדה מתיפחת מבית הספר. התלמידים הציקו לה בגלל כוונה התפוחה. בדיקה שטחית אצל רופא גילתה כי היא בהריון. לוליסה הוצאה מבית הספר והוריה הגישו תלונה למשטרה.

שלושה חודשים היה אדוארד עצור, נידון לבסוף ל-3 שנות פיקוח קצין המבחן. השבוע נעשה הצעד הנכון הראשון לשיקומו. משרד הסעד הוציאו ממאורת הוריו, העבירו לירושלים שם קיבל עבודה. עתה יוכל המברט הישראלי להחליט ללא לחץ אם הוא מוכן, כפי שאמר בבית המשפט, לשאת את לוליסה מבאר-שבע לכשתתבגר, לבנות לה ולבתו בית.

המבחן המחוזי את חתיד-דעתו. הבעת עצב עמוק היתה שפוכה על פניו של הצעיר כשהוציאוהו השוטרים מבנין בית המשפט. "קצין מבחן", מלמל, "למה לא בא לפני הרכה זמן הביתה, לבאר-שבע?"

כי אדוארד גילה את הנימפית שלו למעלה משנה לפני שגילו אנשי החוק את הפרשה, חי אתה חיי אישות מלאים מבלי שראה בדבר כל רע. גם בעצם לידתו שלו עצמו עלול היה מי שיפשט למצוא דופי. אדוארד גודל להוריו הנוצרים בפולין בעצם ימי המלחמה. אמו הרתה אותו מחוץ לנשור אין, לא הספיקה להינשא לאביו שנלקח על ידי הגרמנים למחנה ריכוז ומת שם.

כשנסתיימה המלחמה, מיתרה האם להינשא ליהודי שהיה נשוי קודם ואב לבת. לזוג המעורב נולדו שלושה ילדים נוספים, שני בנים ובת. הם עלו לישראל, קיבלו יחד שיכון בבאר-שבע.

היחסים בין האב היהודי החורג ובין אדוארד היו מתוחים עוד בפולין. האב חסר המקצוע גרש אותו לעתים קרובות מן הבית והנער היה מתגורר אצל דודתו. הוא הפך יותר ויותר אומלל בגלל חוסר האוירה הביתית, התחבר עם נערים עזובים בני גילו ויחד אתם הסתובב ברחובות ועסק בגניבות קטנות.

אותם נערים גם לימדוהו את תורת השתיה ולבסוף נתפט אדוארד כשהוא שיכור, הובא למשפט ונידון להיות תחת מבחן למשך חצי שנה.

★ ★ ★

סכין בחזה האב

מ יום שבא ארצה לא עבד עדיין יצחק וויניאק האב (45), בשום עבודה קבועה מלבד קבוצ נדבות. וויניאק, היועד לספר כי בחוץ לארץ עבד כאח בבית-חולים, טוען כי לעולם לא יסכים לעבוד בכל עבודה שהיא, שבה המשגיח עליו יהיה יהודי. "אני מוכן לעשות משהו, אבל לא רוצה שיהודי יהיה המשגיח עלי ושהוא יגיד לי מה לעשות. גוי אחראי זה כבר משהו אחר."

האב והאם, שניהם שברייאדם, מתפרנסים מיום בואם ארצה, על קיבוץ הנדבות. את הכסף המועט שהם אוספים בדרך זו ברחובות באר-שבע הם מבזבזים על היין.

אדוארד עצמו ניסה למצוא לעצמו תעסוקה, היה עובד מרבית הזמן בכל עבודה שגודמנה לו. בדרך כלל היתה זו עבודת בנין, אולם הוא לא בחל בכל עבודה אחרת, היה בין השאר מלצר.

האב, שהיה שיכור במרבית הימים, היה פוגע בו מפעם לפעם. לפני שנתיים לא יכול היה אדוארד לסבול יותר, תפש סכין שהיתה מונחת על השולחן ותקע אותה בחזהו של האב החורג. הצעיר הובא לדן בבית משפט השלום בבאר-שבע, נידון לשלושה חודשים מאסר על-תנאי.

★ ★ ★

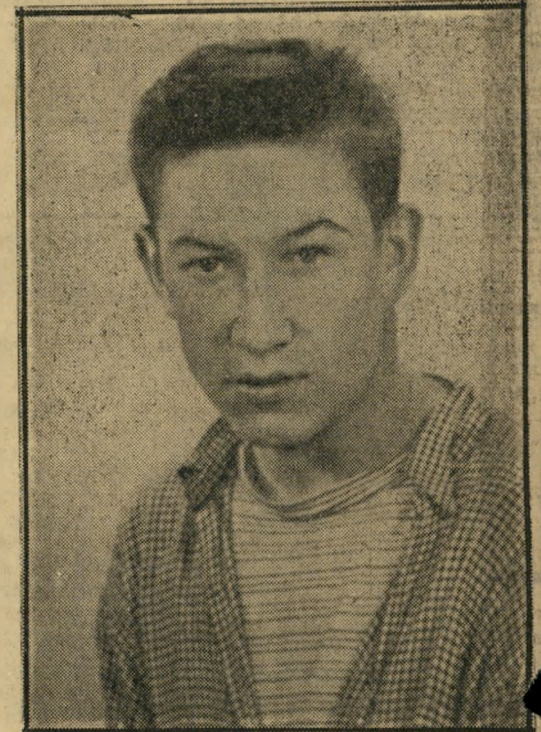
אבא, אבא וידדים

ל יד ביתו של וויניאק בשיכון ה' בבאר-שבע, התגורר ררה משפחה אחרת מיוצאי פולין. ידידות הדוקה היתה שרויה בין שתי המשפחות. כאשר ראתה השכנה כי אדוארד נשאר בלי מקום מגורים, אחרי שאביו גרשו מביתו, הציעה לצעיר, שעבד באותם ימים בבנין והשתכר השע לירות ליום, לבוא לגור תמורת השלום של 15 לירות לחודש. היא הבטיחה בבית המשפט כי תדאג לבן החוסא, תראה

בקול שקט והססני התחנן אדוארד וויניאק בפני שלושת השופטים, ד"ר בנימין הלוי, יהודה כהן ואבינועם עדן, לבל ישלחו אותו לבית הכלא.

"תנו לי להיות לבן אדם," זעק הנער כאשר סיפר על האוירה האנטי חברתית ההרסנית שבה גדל. "אני רוצה לעבוד ולחכות עד שהיא תגדל ואז אתארס אתה. כל החיים הייתי בודד וגלמוד ותמיד חיפשתי לי איזה ידיד, לא חשוב מי ואיפה. אם אכנס עכשיו לבית הסוהר, יהיה הילד בלי אבא והחיים של כמה אנשים ילכו לאיבוד."

"אני נשבע שלא אחזור על העבירה אף פעם יותר ולא

הארוש אדוארד פלישינסקי, 18, אשר חי חיי-אישות עם ילדה בת 12, שהרתה לו, מוכן לשאת בתוצאות, לשאת את לוליסה שלו לאשה, להיות אב לבתה.

צריך לשלוח אותי לבית הסוהר. אני מבקש מבית המשפט עונש קל. אני מבקש לתת לי רק מאסר על תנאי."

אולם אסתמו של אדוארד היתה תמורה: הלוליסה היש-ראלית שלו, נערה בת 12, ילדה לו בת.

★ ★ ★

קצין מבחן בבאר-שבע

ה שופטים לא הרצו באותו יום את דינו של אדוארד. הוא נשלח בחזרה לבית הסוהר עד אשר ימסור קצין